

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ разом з ілюстр. додатком „Неділя“ вносить:

на цілий рік 10 зр — кр.
на чверть року 2 „ 50 „
„ місячно — „ 85 „
для заграниці 15 рублів або 24 франків.

Поодинокі числа по 6 кр. в бюрі газет Л. Горювіца в Чернівцях, ул. головна ч 17.

БУКОВИНА

ВИХОДИТЬ:

у вівторок, четвер, суботу і неділю.

Редакция і Адміністрация „Буковини“ находить ся в Чернівцях (ул. Петровича ч. 2), куда всі дописи адресувати належить. — Бюро редакцій отворене щодня від 8. рано до 8. вечером.

Кандидати на послів.

Письмо зі Львова.

Акція виборча до галицького сойму краю розпочала ся вже в цілім краю на добре. Денеде відбувають ся вже правибори, денеде розпочнуть ся завтра, позавтра. Так як комітетів руских есть чотири, то і в кождім майже окрузі виборчим есть по кількох кандидатів. Москвофіли наші, що зразу, здавалось, ішли рука в руку з комітетом незалежних народовців або з радикалами або з сепаратистами, то незалежно від всяких комітетів з'організували акцію виборчу (в Стрийщині, Жидачівщині, Жовківщині та Золочівщині) — ті москвофіли, управління „Радою Русскою“ або Богданом Дидицьким, поставили майже в кождім окрузі виборчим явно або потайно кандидатів своїх і на ділі не зсолідаризували ся з ніяким другим сторонництвом. Радикали заволідали лише трьома округами: Коломиєю (если кандидатуру д-ра Окуневського можна назвати радикальною), Городенкою і Снятином. В прочих округах виринають кандидатури народовців: комітету головного і незалежного.

В послідних днях була ще надія, що

комітет незалежних народовців, зрозумівши, що приятелі їх — москвофіли — зрадили їх, навязують якісь близші зносини з комітетом головним, але надія розбила ся о надмір віри у власні сили із сторони незалежних. Нині висять незалежні у воздуху з своїми кандидатами. Організація їх в повітах показує ся дуже слабенькою і недостаточною. Однакж не хочемо пересуджувати, тим менше, що недалека будучність покаже успіхи тої організації.

Комітет головний найшов над 20 округів собі прихильних, в котрих і переводить вибори своїх кандидатів. Случайно в деяких повітах кандидатами его суть одні і ті самі лица, на які зглянув ся і комітет незалежних народовців. Тут діло піде легше і успіх певніший.

Перейдім поодинокі округи виборчі по черзі. І так: в Бібрці поставлено кандидатуру архітекта Нагірного, голови комітету незалежного. Успіх сумнівний, а не був би таким, наколи повіт був би згодив ся на кандидатуру судії Сосновського.

В Богородчанах перейде кандидат комітету головного, судія М. Кульчицький.

В Борщеві поставили москвофіли кандидатуру Дорундяка.

В Бродах побіч дрібних кандидатур селянських і москвофільських стоїть кандидатура посла Барвіньського.

В Бережанах поборе ся крил. Теодор Пюрко з незалежним д-ром Чайковским.

Бучач заснув сном праведного.

В Цішанові стоїть кандидатура головного комітету. Кандидатом есть крил. Чехович з Перемишля.

В Чорткові стоїть кандидатура д-ра Горбачевського, котру комітет головний радо потвердить.

В Добромили вийде послом давнійший посол соймовий Павло Тишковський, властитель більших посілости, Русини.

В Долині стоїть кандидатура о. Небиловця.

В Дрогобищині стоїть кандидатура пос. Ксенофонта Охримовича.

В Городку не повело ся комітету головному розвинути акцію виборчу.

В Городенці попри кандидатури д-ра Даниловича і редактора Белея виринала кандидатура проф. Волод. Шухевича.

4) **В день сьвятої волі.**

(Споминки баби Оришки Прядчихи).

Записав

О. Я. КОНИСЬКИЙ

— 0 —

(Дальше).

Я мовчки похитала головою, нічого йому не сказала, тільки подумала: „коли-б з сего диму та не кинуло на нас полумем“. Так воно на мові вийшло: чи я в таку лиху годину подумала, чи то вже від Бога таке судило ся, чи від кого лихого, — не скажу; а тільки з того з самого разу і почало ся мое лихое, мої скорботи і не спекала ся я їх, доки Антін мій був живий. Став мій Антін з того разу таким влостивим да метивим до панів, що я зроду-віку й не сподівала ся. Нехай би вже він над своїм паном метив ся за мішок за отой, а тож ні! що пан, що полупанок, хоч зовсім ему не знаємий, аби, — кажу — пан той ворог його... Ворогує Антін на його і метить ся, да так чудно, що прямо я нічого й не тямлю. Цілий рік отсе він нічого, людина — як людина, ні до кого з панів важким словом не обізветь ся; аби-ж прийшов отой день сьвятої волі, так він і згадаєть ся, наче його дрик укусив. Де-б він не був, що-б він не робив, усе покине, а піде да вилає пана... Казали-б ви: „свого пана“, дак — кажу-ж вам: ні!... Чудна, занадто чудна людина в сему раві був небіжчик, нехай вже царствує. І не яка, як не отся його вада

і з сьвіта його звела — і мені лиха і клопоту завдала...

З Марченками, дак все йому якоє тала-нило, не попадав ся; без людей було вилає то пан, хоч як на його лютує, а нічого не вдіє: бити ся рука не піднімала ся, страх брав; думка така, що й Антін не без рук... Та старий Марченко не довго й жив: то пив, а післі волі так закурив, що за три роки з переною і дуба дав. Став син його: і з сям нічого, вилає і присохне. Вперше він вилаєв його з церкви йдучи. Се було вже на пятій рік післі волі. Марченки наші тоді вже оголіли: стали з них такі пани, що на двох одні штани, тай ті без гудзиків... До церкви вже не бігали четвернею, а на власній парі, як і всі люди хрищені... Дако ото йдемо з молебства, — молебство те сьвятої волі заведено у нас що року правити, в той день, коли цар зпід панів нас вивволив... Еге, дак ідемо. Попереду за всіх звістно паничик, той самий, що я колись віхтем помировала... Антін до його; шапку зняв, вклонив ся, да тихцем, на пів голосу, щоб ніхто з людей не чув, і ну! його штановати! „ах, ви, каже, пани-голоштаньки“ і всяково так... Панич, звістно, на те не сподівав ся; зумив ся, роззявив рота, слухає... На лихое йому ще закуватим був; заким спроміг ся слово промовити, Антін вже в господі!.. сидить, наче й не він! люльку смочке та весело вьміхавть ся...

Під вечір староста йде повз нашу хату, викликав Анто́на і питає:

— Що ти, йдучи з церкви, казав паничеви?

— Нічого не казав; прохав, чи не зарадив би він мене грішми на відробіток... У мене подушне ще неплачене... Він каже: „подумаю“, а я кажу: „подумайте, а я навідаю ся“, на тому і край.

— Чи не брешеш ти, Антоне? — каже староста — гляди! коли що, моя рада: піди ліпше, повинись, перепроси панича; а то як напише до посередника...

— Нехай пише; його воля...

Не написав...

А на другий рік Антін знов за своє.

Йдемо ми, він і я з матерю на молебство. Певне, що в Анто́на нічого лихого на думці не було; ішов він з доброю душею, так же тільки що вийшли ми з свого перевулка на велику улицу, сусіль ми на панича!... Антін на його, він на Анто́на — наче ті вишкварки на сковороді... панич тільки сичить, а слова не вимовить; а мій його шпетить, да шпетить!.. отак до самого цвинтаря... Панич на сей раз вже не проковтнув, а до суді, до мирового. Судею у нас тоді був пан доступливий і такий то, казали люди, дотена, що другого такого на цілу нашу губернію не було.

І нас з матерю до суді. Судя питає, чи чули ми, як Антін ляв панича? „Ти, каже судя до мене, хоч і жона йому, через що я тобі і присяги не дам, а говори правду.“

— Я в сему ні в чому невістна — кажу я — нічого не бачила і не чула... Слобоніть мене...

В Гусятині не найшов комітет головний посла для себе.

В Ярославщині мабуть організував акцію комітет незалежний.

Яворів під управою твердих вибере д-ра Шептицького.

В Калусі попри кандидатуру пос. Романчука і нотаря Бачинського (твердого) виринула кандидатура о. Рожанського.

В Камениці запевнений вибір пос. Стан. Баденіого.

В Коломиї кандидує др. Окуневский.

В Косові по зреченю нотаря Лущинського кандидує б. міністер Залеский.

Лісько заснуло сном блаженних для Русинів.

У Львівській окрузі кандидує п. Нагірний.

Мостиска не звернулися до комітету головного.

В Надвірній вибір о. Мандичевського певний.

В Підгайцях стоїть кандидатура посла д-ра Дам. Савчака.

Перемишль не віднісся до комітету головного.

Так само і Равщина перейшла над комітетом центральним до порядку денного.

В Рогатинщині ситуація непевна; там буде бороти ся пос. Торосевич з о. Макогоньским.

Рудки сплять і відай не прокинуть ся.

Самбір ставить кандидатуру Бережницького в останній хвилі. Побіч того кандидують з польської сторони інженер Тележинський і Созанський.

Сянок спить.

Скалат пробудив ся в останній хвилі і здав судьбу свою на комітет в повній незалежний.

В Снятині стоїть кандидатура

посла Гаморака против радикальної д-ра Трильовського.

В Сокалі кандидує пос. Вахнянин против писаря громадского Михальчука.

В Станіславові стоїть кандидатура посла Гурика против селянина Винничука.

В Старім-місті стоїть кандидатура о. Мих. Зубрицького, попирана і незалежним комітетом.

В Стрию поставив др. Олесницький кандидатуру о. Давидяка з Тухлі.

Тернопільщина не проснула ся доси.

В Товмачі стоїть кандидатура совітника судового п. Т. Заячківського.

В Тереховлі кандидує п. Ольшинський.

В Турці кандидує о. Чапельский против д-ра Антоневича.

Заліщики сплять і не пробувають ся.

В Золочеві видвигнув свою кандидатуру о. Данило Танячківич против міністра Яворського.

В Збаржчині кандидує п. Тад. Федорович і два селяни.

В Жовкві кандидує др. Король, поставлений д-ром Дрималиком.

В Жидачеві кандидує др. Олесницький, поставлений о. Давидяком.

Допись „Буковини“.

З Топорівців.

(Про неприємності в нашій селі).

В нашій громаді, у Топорівцях, діють ся часто великі злодійства і пачкарства, котрих трудно з села позбуги ся, бо займають ся ними самі „порядні“ люди. Доки не став двірником Костакій Двірничук, той сам, що в році 1884. бувши двірником, спроневерив громадські гроші, за що висидів у в'язниці 18 місяців, доти зда-

вало ся, що з села злодії посечезали; але відколи той Двірничук при помочи посесора Йоселя Фішера став знову двірником, в селі знов завели ся злодійства і пачкарства, бо, як той каже, від голови рибу чути.

Тепер нашого двірника Костакіого Двірничука на приказ скарбової сторожі знов увязнили. Ріжно про него говорять, але то правда, що доброго не богато. Тай він сам не дбав о то, аби про него була добра слава, тільки повиннах собі ріжних спільників тай в селі завів такі неприємності, що їх цілими літами треба буде усувати. Віда ще в тім, що за ним ріжні папи, не знаючи его, уймали ся, а нам не вірили, коли ми скаржили ся на Двірничука.

Аж прийшов недавно час, дуже прикрій на Двірничука та его спільників. Люди розповідають собі, за що то нашого славного двірника — взяли до суду. Ото за вола, украденого в Росії. Під кінець місяця липня сего року казав Двірничук своїм спільникам, щоби ему на храм Іллі постарали ся о мясо в знаний спосіб. Отже 1. серпня Митро Кирстюк доставив двірникови мяса; було оно з вола, украденого в Росії а зарізаного в Топорівцях. Кирстюк привіз мясо возом до Двірничука і зложив у его ливниці. А потім Двірничук дізнав ся, що то волове мясо і угнівав ся на Кирстюка: „Адже я вам, каже, виразно казав, постарати ся мені о свинське мясо; досить мені вже волового!“ Відтак пішов Двірничук у ливницю, відрізав там великий кусень з привезеного мяса, а решту казав Кирстюкови забрати. Забрав Кирстюк мясо і пішов.

Де не взяв ся по дорозі жандарм Бельчук, приловив Кирстюка з мясом і привів до громадської канцелярії. Хоч Кирстюк відразу сказав жандармови, що то мясо походить з краденого вола, але в канцелярії обстав Двірничук за своїм спільником і почав мясо на вагу продавати.

Донесло ся то все до скарбової сторожі і в арешті опинили ся Двірничук, Кирстюк, Михайло Чаглій, сини Кирстюка Дьордій і Танаско і Кость Хираи. Самі спільники.

Гадав двірник, що нема пана понад него, аж от ему знов уврало ся. Він ще й писаря найшов собі такого, що ціла громада з него сьміє ся. Зве ся він Костакій Цоппа з Кучурова малого. Прийшов до нас тай в корчмі танцював босо і цайндер хотів заставити за чвертку пива, тільки жид не дав. Рада громадська приняла була собі давніше иньшого доброго і чесного писаря Вінкентія Фрґіля, але той не хотів згодити ся іти рука в руку з двірником

І мати так само: „невідна“ і більш нічого. А більше суді тому і ні в кого спитати... Антін же стоїть собі перед судом такий святий да Божий, наче немовлятко те... Глянула я на його і не жалковала, що трохи з шляху праведного перед судею звернула!.. Він же мені дружина... Та я за свого чоловіка віддала-б половину свого віка, сама-б себе на погубу пустила, не то що!.. Та я радніша-б небо до його прихилити... Сказано: куди голка, туди й нитка; куди чоловік, туди й жінка...

Судя, значить, нічого Антонови... а панич тільки язика прикусив... ніяково йому...

Тай мені ніяково стало: все-ж таки хоч і на потребу своїй дружини, а вбрехала, а вдруге і те не добре, що люди візьмуть нас на зуби!.. притиснуть сюди і віхоть і мішок і жиди і старого пана... У нашому селі, нічого гріха тайти, люди язикаті; любять піднебення чухать.

Знов же і те мені на думку впало: чи нема тут якої лихої притчі? що воно та знак такий, що — аби прийшов день святаї волі, дак Антін і сварить ся і лаєть ся з паном? Та коли-б було за що, а то як я тобі, Господи! не до ладу воно... Добре, що досі наче на воді слід зникав... а що як би люди сторонні те чули? Судя каже: „острогу не минув би“!.. Он воно що! З чого-ж воно все отее?.. міркую собі, голову ламаю; а не тяжко, як дійти до краю; тай де той край?

Стала мене журба часом за серце сеати: мало хіба з мене того лиха, що од чортів його не відверну, а він ще й до нана шевською смолою лишиє. Не горазд воно щось, а що саме, де той вузлик і не вгадаю... Що-ж

його в Бога діяти? чи в людей ради питати, чи своєю головою хисту доходити, щоб одвадити Антона від тієї лайки? А одвадити, хоч ти що, а треба; бо душа моя чує, що без якоїсь лихої пригоди не обійдеться ся. — Не дай Боже чого — шкоди визнаємо тяжкої; бо саме тільки, що почало у нас хозяйствечко зросту набирати ся: уже у нас і конячка завела ся, вже й пара трейтяків-бічків; з ними Антін вже й в супрягу стає з кумом Прохором... Земельку вже наймаємо; свій хлібець маємо; в літку обов на ролі, а прийде зима, він фурманує... Усе горазд і двоє діточок коло нас, наче пташенята ті, весело себебечуть. От тільки, кажу вам, всего мого й лиха, що оті чорти да лайка з паном. Журба з них мене вялить...

В осені панич наш звалив ся з ніг. „Кахи да кахи“, та на самого Михайла так закахикав ся, що мокротиння, як сперло йому дух, дак він і простяг ся...

У мене, прости мене Мати Божка! на душі полегшало: не то, щоб я йому смерти бажала, а гадала собі, що тепер вже ні з ким буде Антонови лаяти ся; а мені того тільки й треба. Розвидняло ся у мене на душі.

Прийшов день святаї волі: своїм звичаєм люди молебство відправили. Я вже до церкви, прости Боже, не ходила; не можна було, мати не здужала, діток ні на кого було покинути, а до церкви їх брати побояла ся; бо в той день незвичайно холодно було: мороз, сніг, фуґа наче в пилипівку... Дак Антін сам ходив. Уже як він ще до церкви йшов, так я помічала собі, що у його десь щимить... такий він невеселий, суворий і до дітий непривітний: то було Парасочки він з рук не спускає, а то

й словом не обізвав ся до неї... А вже як в церкви вернув ся, дак і на людину непохожий! не чоловік а хмара він, густа аж темна... Уся твар йому сумом-нудьгою взяла ся... Мене уся так у печаль і кинуло! злякала ся вельми; думаю: занедужав він. Я до його і те і се, голублю його, діти коло його вють ся, наче метелики коло квітки. А він мовчки сидить, сопе, люльку смочє да чортів згадує... Ох! як же у мене на серці важко стало!... Пораю ся собі коло печі, а від його очий не одірву; горшки біжать, а я їх не бачу.

Сіли обідати. Він чи лизнув чи не лизнув...

— Антоне! чого ти такий сегодні? — питаю.

— Який?

— Не суразний... Тобі не добре? Не здужаєш? де в тебе болять? приліг би на печі?

— Нігде в мене не болять... Тяжко...

— Чого-ж тобі тяжко?.. скажи, мій голубе? поділи своє лихо зі мною; воно й полегшає...

— Ні вже! не з тобою мені ділити ся; не ти мені поможеш...

— Та що-ж таке у тебе? Скажи! не тай ся од мене... скажи!

Бачу: він трошечки пом'якшав; я тоді до його ласочкою; то з того боку, то з другого, — у вічі до його зазираю; цмокну в одне око: цмокну в друге; а в самої — чую, шпарив в серце позаходили; да таки достарала ся до свого...

тай двірник не хотів его тому приймати. Може тепер і в тім настане який порядок в селі.

Тай таке то у нас. Рада би громада собі добра і просвіти та все найдуть ся таки свої власні вороги в селі і шкодять. Але ми не дамо ся і на своїм поставимо; коби тільки власти змілосердди ся над нашим селом — і коли переконують ся по совісти, що Двірничук на двірника не відповідний, то щоби его зробили нешкідливим.

Дрібні вісти.

Чернівці, дня 11. вересня 1895. р.

Архикнязь Петро Фердинанд удав ся по відбутих маневрах на шість-тижневу відпустку до своєї родини в Зальцбургу.

Відзначена. Є. В. Цісар надав канцелярство повітовооо суду в Жидачеві Стан. Кухарському золотий хрест заслуги в признаю его посвяченя і усешної діяльності в часі пожеари судового будинку в Жидачеві.

З черновецького університету. З зимовим семестром 1895 розписаний конкурс на дві стипендії для студентів рускої національности в сумі по 105 зр. Речинцеь для подань до 20-го падолпста с. р.

Нова гр. кат. церков зачне ся з роком 1896-им будувати в Сереті на Буковині. Та мурована церков буде коштувати 16.000 зр., з котрих 10.000 зр. дає релігійний фонд, а решта зі складок має бути зібрана.

В Товаристві взаїмних обезпечень „Дністер“ видано в місяци серпня с. р. 4.134 важних поліс на обезпечене вартости 1,877.500 зр. в. а. Разом з попередніми було в тім році до кінця серпня 21.198 важних поліс на суму 11,912.369 зр. в. а. обезпеченої вартости. В році 1894 було в тім самім періоді 14.067 важних поліс на суму 7,951.704 зр. в. а., — показує ся отже постійно в тім році приріст о 50 проц. Шкід прибуло в місяци серпня 51 случаїв, — отже разом з попередніми всіх шкід в тім році єсть 301 случаїв, — котрих 273 шкід виплачено до кінця серпня, 16 виплачено в перших днях вересня, а 12 (зголошених 31-го серпня, 1-го і 2-го вересня) єсть в ліквідації. Сума всіх тих (виплачених і зголошених) шкід вино-

— Того мені тяжко — признав ся він — що ні пана ні панича нашого нема — нікого мені вилаяти... а не вилаяти не можна; не вилаю дак занедужаю...

— Сьвят, сьвят! Антоне! перехристи ся...

— Не поможе.

— Гарненько помоли ся Пречистій; се тебе лукавий так спокушає, серце тобі сєе.

Отак раджу його, а сама собі думаю: „справді шкода, що панич умер... Нехай би він його лайнув; паничеви-б з того не завадило, а він би отак не мучив ся... Се йому так пороблено, наслано на його, хто-ж би се такий?...

Глянула на Антона: Боженьку мій любий! який же він змучений!... Жаль так і закипів у мене на серці! приміла-б я що робила...

— Чоловіче, мій милий! вдар лихом об землю! Нічого-ж не вдієш; нема панів; а гроба вони не встануть...

— Нема пана — каже він — хоч би полупанка...

— Деж його взяти?

Посидів він ще трошки; за шапку та в хати.

— Добре, думаю собі, нехай провітрить ся. Се-ж він ні куди, як не товар попорати; ваким попорає — вітром сум його й розвієть ся.

(Дальше буде.)

сять на власний рахунок 47.684 зр. в. а. Суоротив того стоїть дохід з премії чистої сего року 101.773 зр. 14 кр. і сума зарезервована з попередного року 35.597 зр. 47 кр. Фонд резервовий взріс до суми 32.931 зр. — без дочисленя біжучих процентів, — єсть в цілости ульокований в цінних паперах.

В справі еміграції до Бразилії оголошує львівський комітет сьв. Рафаїла: „Правительство бразилійске“, побоюючись, щоби емігранти не заволікли холери до Бразилії, стримало часово еміграцію з Галичини. Просимо всіх людей доброї волі, щоби чим скорше повідомили селян, наміряючих емігрувати, о здержаню еміграції. В листах і відозвах поручало ся селянам, щоби ґрунтів не продавали і не старали ся о пашпорти, поки не одержать повідомленя, що вже є для них білети на корабель. Нині поручає ся їм се тим більше, позаяк перерва в руху еміграційнім може потривати навіть кілька місяців. Делегати комітету вже одержали повідомлене о здержаню руху еміграційного.

Щедрий дар. Властитель села Михалівки, прилученого до парохії Звинячка, в кудриньцкім декаваті, борщівського повіта, п. Дашкевич, дарував то село для гр. кат. Чина оо. Василіян. Ті вже осіли там і устроїли собі каплицю при обителі. Домінікальна власність в Михалівці виносить 195 моргів орного поля, 31 моргів лугів, 8 моргів пасовищ а 75 моргів ліса, разом 309 моргів.

Огонь. Дня 23-го серпня вибух огонь в Івана Кригаря в Топорівцях і спалив всі будинки. Огонь був великий, так що годі було до него приступити. Добре, що з двора привезли сикаву, то она багато помогла. Тай в тім щастє, що то була крайна хата від толоки.

Дотепні злодії. Дня 28-го серпня заїхало двох панів до готелю Йосифа Левентала в Добромлі на нічліг. По вечері закидали від властителя готелю, аби їм дав кождому окрему комнату і Левенталь так зробив. По чінчєси оба гості встали, спакували готелеву постіль, образи і перші річи загальної вартости около 100 зр. і винесли вікном на поблизькій міст. Один зі злодіїв пішов на поліцію з просьбою, щоби ему вистарала ся о фіру, бо — як казав — якийсь Крук, фірман з Ляцка, котрий їх мав перевести до Хирова, скинув їм пакунки на мості і не хотів дальше їхати, бо завтра рано мав їхати до ліса. Поліціант, одержавши наговоду, вистарав ся дійсно о фіру, а що був пересвідчений, що має до діла з невинними подорожними, поміг їм це спакувати на фірі украдені в готелі річи. Злодії заїхали до Хирова і взяли з собою річи до Стрия, звідки найімовірніше мусіли утечи до Львова.

Конгрес журналістів. В днях 13-го до 17-го с. м. відбудуть ся в місті Бордо у Франції засіданя міжнародного конгресу журналістів. Найголовішим предметом нарад буде уряджене постійного міжнародного центрального бюро товариств печати різних держав, щоби таким чином виробити звязь і взаїмну підпору між всіми газетами в чисто газетарських питаннях. Ся гадка була піднесена вже на конгресі в Антверпії в липни 1894 р Тоді установлено комітет, на чолі котрого стояв редактор Neues Wiener Tagblatt-у, В. Зінґер. Позаяк газети набирають в теперішнім суспільнім житю чим раз більшої ваги, то треба ту гадку підпирати всіми силами, щоби піддержати моральне і соціальне положене газетарства.

Завязті Мазури. В ночи на 8-го вересня на гостинци, що веде до Березовиці великої коло Тернополя недалеко господи на „Погулянці“ убило кількох Мазурів, працюючих при будові залізничї жид-фірмана. Річ була така. В корчмі на Погулянці при горівці посварили ся залізничі робітники; на те надійшов згаданий фірман і вмівши ся до сварні, мав обидити Мазурів. Они хотіли вже в корчмі побити его, але їх якось утихомирено. Однак кількох завязтіших вишло з корчми, а засівши ся на гостинци, убили відтак фірмана ножами і обухами. Трупа найдено досьвта. Кількох убійників поки-що утікло, але одного зловива вже жандармерия і відставила до суду.

Нещасна пригода. Вечером в роковини битви під Седаном запалив якийсь незвістний чоловік перед костелом Сальватора у Броцлаві штучний огонь, зроблений з пустого ґраната. Наступив сильний вибух і ґранат розлетів ся на шугки, та покалічив по части небезпечно 13 осіб. Одному з покалічених треба було відняти руку, другий, котрому відломки ґраната роздерли живіт, умер. Крім того покалічені два робітники і двоє шкільних дітей. Інші легко ранені.

Пожиточна новість. З Копенгаґи доносять, що там завязало ся недавно акційне товариство, котре має на меті будувати на публичних і рухливих точках міста телефонічні будки. Крім телефонів ті будки мають служити різним иньшим цілям. Буде в них можна купувати всі газети, писати пильні листи, користати з малого інформаційного бюро, міняти банкноти, а вкінци буде там все чоловік до чищення чобіт на жадане перехожих. Перших десять будок стане вже в осени на найрухлівіших площах міста. Тою вигадкою випередили Данці навіть Американдів.

Яке множество риб жие в морі, видко з приближеного обчисленя німецького ученого, професора Гензена, що минувшої зими робив наукові розсліди на морі Північнім, або т. зв. німецькім. Проф. Гензен доказує, що на однім квадратом метрі поверхні моря находить ся пересічно 122 рибок і яєць. Коли возьмемо на увагу, що поверхня Північного моря виносить 547.623 квадратних кілометрів, або стількож мільонів квадратних метрів, то в самім Північнім морі жило би звязь 66 біліонів риб і яєць. Значине тої суми можна собі в той спосіб ліпше представити. Після справозданя німецького товариства рибацкого коштує мільон нарибку з ліпших родів 2633 марок, отже весь нарибок Північного моря в однім році коштував би 166 мільярдів марок, т. е. таку суму, якої не видають всі держави разом на сьвітї за один рік.

Фатальна ворожба Берлінська газета Vossische Ztg. пригадує з нагоди 25-літнього ювілею побіди Німців над Французами особливий і може одинокий в своїм роді факт, що зловіща ворожба сповнила ся. Та газета подала в своїм числі з дня 28-го серпня 1870, отже кілька день перед битвою під Седаном, нотатку, що французский цісар Наполеон III. тратить свої надії і немоло згадує предсказане Нострадамуса, котрий заповів: „Вісімнацять літ без чверть року буде істнувати друге цісарство французске.“ Voss. Ztg. додала від себе: „Знаючи о тім предсказаню, побоює ся Наполеон III. унадку свого трону в день 2-го вересня 1870 р., бо по державнім замаху оголосив себе дня 2-го грудня 1852 р. цісарем.“ Ся пророча ворожба здійснила ся, бо 2-го вересня 1870 рішила битва під Седаном судьбу Наполесна.

Неприятелькою електрики, є англійська королева; упредження єї до електрики немозна піяк побвротити. В жадній своїй палаті она не терпить електричного освітленя, ані навіть не позволяє на мотори електричні. Коли хтось з слуг сказав їй, що вебавом для порушуваня валків має бути уживана електрика, королева тому спротивила ся і заявила, що скорше треба би в деяких фабриках запровадити назад ручну роботу, щоби б дні люди зарабляли, аніж запроваджувати всюди електрику.

Число 99. Особливостю міста Аквілі в Італії є число 99. Провінция Аквілі має 99 сіл, в місті є 99 костелів і каплиць, в публичних огородах є 99 водоґраїв, муніципальна палата має 99 вікон і т. д. Словом, число 99 переслідує то місто. А що найгірше, що кождої ночи о 12-ій годиві треба вислухати 99 ударів в дзвони з вежі катедрі на честь традиції числа 99.

В приступі бсжевільности. В Шалард на Угорщині лучила ся страшна пригода. Жінка селянина Людвика Бокор терпіла на нервозність, але єї успокоювали в послїднім часі — як здавало ся — з успіхом. Коли-ж минувшого тижня єї чоловік щось робив на подвірю, приступила она з питанем, що варити на вечерю. Він нічого не жадав, але коли повернув за нею до хати, побачив свою чотиримісячну дитину з розгнаним

горлом в ліжку. В тій хвилі кишло ся божевільна жінка на него з ножем, щоби й его зарізати, але він вирвав їй ніж з рук, і потім з надійшовшими на его крик людьми жінку звязав. Судово сконстатовано, що божевільна мати зарізала дитину перед тим, як читала свого чоловіка про вечерю.

Заколов власного брата. В Енценкірхен на Угорщині повстала між 32-літнім Альойзом Кіслінгером і его 34-літнім братом Каролем Кіслінгером сварка за пса. Сильніший Альойзий повалив свого слабого брата на землю, щоби як каже — ним потрясти добре. Але Кароль витяг з кишені ніж і пхнув ним брата в жолудок. Помимо лікарської помочи помер тяжко ранений Альойзий около півночі а его брата-убійника арештовано. Померший Альойзий Кіслінгер був знаний в околиці розбіяка і був вже кілька разів караний за тяжке побите.

Найбільший реалізм. В італійській місті Турині відіграно в останній часі драму „Труп в ріці По“ з дуже великим успіхом. В першій акті витягають з По трупа з справдішної води. В другій акті представляє ся трупарню, де лежить шість трунів. Найбільше вражінє зробив пятий акт, в котрім їде похоронний повіз з дванадцятьма звичайними домовинами; повіз перевертає ся, а одна трумна отворяє ся і труп випадає з него впрост перед очи убійника! Ну, по таким представленью публіка певно не спить.

Фальшивий Христос в Америці. Американські газети пишуть тепер про появлене фальшивого Христа в Лінойсі, американській державі. По своїм званю він пастух безрог, а виступив в особнім убраню, подібнім до одежі Христа, щоби зробити тим більше вражінє, і начал проповідувати. На якійсь фермі устроїв він собі „чебо“, в котре ввійдуть согривши против шестої заповіді. Вкінці держава видала закон, після котрого кожний, котрий приписує собі божество або божі прикмети або видає себе за сьв. Духа або Христа, буде караний в'язницею на два роки. Фальшивий Христос понав ся вже в тюрму.

Пил в школах. Один німецький лікар обчислив, що 40 до 50 дітей, котрі вчать ся в класі 60 метрів обводу, поликають підчас погоди 200 грамів пилу і бруду, а підчас непогоди 300 до 400 грамів. В кожнім грамі пилу або бруду є 500.000 до 1.800.000 зародків отруї, а сї вирабляють в жолудках дітей різні слабости. Штучним способом виловив той лікар в класі за 5 минут 100 штук таких зародків, а в звичайній комнаті за 10 минут лише 6.

ТЕЛЕГРАМИ „БУКОВИНИ“.

Прага, 11. вересня. Є поголоска, що виймовий стан знесуть ще перед гостинною архикнязя Кароля Людвика в Празі в перших днях жовтня.

Білгород, 11. вересня. Вже певна річ, що екскурорль Мілян не верне вже до Сербії.

ПРАВДА

ВІСТНИК

політики, науки і письменства, виходить двічі в місяць по ціні на рік 4 зр. пів року 2 зр., на чверть року 1 зр.

У Львові, уліця Академічна, ч. 8.

КНИГАРНЯ

НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА ІМЕНІ ШЕВЧЕНКА

у Львові, уліця Академічна ч. 8.

продає слідуєчі книжки:

	зр. кр.
Юрій Федькович. Повісти і оповіданя	— 20
Михайло Старіцький. В темряві, драма	— 20
Вас. Чайченко. Твори прозаїчні ч. I. 80 кр. ч. II. 50 кр., ч. III	— 80
— Книга казок, поезій часть II.	— 60
— Під хмарним небом, поезій ч. I.	1 —
Тарас Шевченко. „Кобзар“ 2 томи 450 зр., з пересилкою	5 —
— Кобзар для дітей	— 20
Мих. Коцюбинський. „Хо“, оповідане	— 10
Левенко. Пани і люди, повість	— 80
— Салдатський розрух	— 10
Герінг-Герасимович. Що то є господарність	— 20
Осип Маковей. Поезії	— 20
— „Оферма“ — новели	— 10
К. Т. Подоленко. За громаду, хроніка	— 20
Іван Франко. Жіноча неволя в руских піснях народних	— 35
— Без праці, оповідане	— 20
— Лис Микита Гетого	— 50
— Украдене щастє, драма	— 30
Уманець і Спілка. Словар російсько-український ч. I і II. по	2 50
І. Вагтовий. Українство на літературних поглядах з Московщиною	— 50
О. М. Партицький. Провідні ідеї в письмах Тар. Шевченка	— 35
Вас. Ріленко. „Ієгенія в Таврії“, драма	— 30
Записки Товариства імені Шевченка ч. I., II., III., IV., V. і VI. по	1 20
Ю. Кебан. Сибір ч. I. II.	1 20
Кирило Студинський. Лірики, студії	— 20
— Пересторога	1 —
Василь Щурат. Пісня про Ролянда	— 50
Леся Українка і Макс Ставицький. Книга пісень Г. Гейне	— 80
— На крилах пісень, збірник поезій	— 60
Павло Граб. Збірник поезій ч. I.	— 20
— З чужого поля, переклади ч. I.	— 20
Др. Огоновский: Історія рускої літератури II. 3 зр., III. ч. 1 і 2 — 4 зр., IV. 1 зр., а том I.	3 —
— Studien auf dem Gebiete der ruth. Sprache	1 50
Куліш. Шекспірові твори перекл. ч. I.	1 —
— Чорна Рада, повість	— 80
Іван Нечуй. Повістки і оповіданя	— 30
— Сьвітотгляд українського народа	— 30
— Кайдашева сім'я, повість	— 50
— Навіжена, повість	— 20
— Над чорним морем, повість	— 90
— Хмари, повість	1 50
— Прчєпа, повість	1 50
— Микола Джери, повість	— 80
— Поміж ворогами	— 50
— Попались	— 10

ЛІТЕРАТУРНЕ ТОВАРИСТВО „РУСКА БЕСІДА“

в Чернівцях,

уліця Петровича число 2,

мас на складі:

„ІЮСТРОВАНУ БІБЛІОТЕКУ“

для молодіжи, міщан і селян, редаговану Омеляном Поповичем року 1886, 1887., 1888., 1889., 1890., 1891., 1892 1893., 1894., по 1 зл. 20 кр. за рочник, а всі 9 разом за 9 зр.

3 пересилкою поштовою 9 зр. 30 кр.

„ДНІСТЕР“

товариство взаїмних обезпечень

у Львові,

уліця Валога ч. 11,

засноване на підставі концесії ц. к. міністерства справ внутрішних з дня 9. грудня 1891. р. ч. 22751, розпочало свою діяльність дня 15. н. ст. вересня 1892 р.

„Дністер“, опертий на засаді взаїмности своїх членів, обезпечає всяке майно движиме і недвижиме против шкідливого впливу огня під найприступнішими услів'ями і почислює можливо найнижчі премії.

Всякі шкоди ліквідують ся і виплачують ся сейчас по пожарі.

Зголошеня о уділені агентії в місцевостях, де нема агентів „Дністра“, приймають ся.

СИЛА КНИЖКИ

або

о просвіті народній.

Під таким заголовком вийшла брошура в Чернівцях

написана

учителем Дарієм Пігуляком.

Ціна 25 кр., з пересилкою 27 кр. — Замовляти можна в редакції „Буковини“.

ВИЙШОВ

МОЛИТВЕННИК

виданий „Просьвітою“

в народній мові, великий, обіймаючий 640 сторін друку, найповніший зі всіх таких Молитвенників.

Молитвенник сей містить в собі: I.) Молитви щоденні ранні і вечірні. II.) З Богослуженя церковного, іменно: а) з Вечерні. б) з Повечерній малой, в) з Повечерній великої, г) з Утрені, д) Літургії сьв. Іоана Золотоустого, е) Молитви з часі сьв. Літургії. III.) Тайни покаяння і пресьв. Евхаристії. IV.) Молитви для різного віку, стану і в різних потребах V.) Молитви в часі великого посту. VI.) Молитви на празники а) Господські, б) Богородичні, в) Сьвятых VII.) Молитви сполучені з відпустами, VIII.) Акафіст до а) Ісуса Христа, б) Пресьв. Богородиці в) сьв. Отця Николая. IX.) Молебєн до пресьв. Богородиці. X.) Тропарі, кондаки, богородичні і прокимени а) недільні, б) щоденні, в) на празники Господські, Богородичні і Сьвятых, г) на деякі потреби. XI.) Коляди і иньші пісні церковні. XII.) Місяцослов цілого року.

Сей молитвенник дістати можна в канцелярії товариства „Просьвіта“ і в книгарні Ставропігійській і перепл. заведеню Мих. Спожарского по таких цінах:

- 1) Молитвенник брошурований — зр. 70 кр.
- 2) оправлений на-пів в полотно з одвітними відтисками — „ 90 „
- 3) оправлений цілов полотно з золоченнями і відтисками 1 „ 10 „
- 4) оправлений як під 3) з додатком золочених берегів 1 „ 30 „
- 5) оправлений на-пів в шкіру з золоченнями і відтисками 1 „ 10 „
- 6) оправлений ціло в шкіру з золоченнями і відтисками 1 „ 60 „
- 7) оправлений як під 6) з додатком золотих берегів 1 „ 80 „

Замовляючі поодинокі Молитвенники звольте присилати на оплату пошти 20 кр.

Альбум заслужених Русинів.

Ціна 70 кр.

З друкарні Г. Чопа.